

— Алахъ! Алахъ! плачеха конниците.

Когато видѣха черния арапинъ, тѣ дръпнаха конетѣ и му се озжбиха:

— Дръжъ се, черни арапино, да видимъ колко си юнакъ да водишъ царска щерка. Тамо надъ насъ налетѣ една юначага, та помете всички ни — три-хиляди арапи. Не бѣше юнакъ той, а хала небесна. Дрехитѣ му като облакъ тъменъ, сабята му като ясно слънце!

Ядоса се черния арапинъ, пришпори коня си, полетѣ назадъ къмъ избититѣ юнаци. Не изминалъ още до деветата каляска, насреща му се зададе Марко царевича. Шибна коня си по-силно арапа, па извика:

— Пакъ ли тебе виждамъ, незнайни делио, бегай беля да не те найде. Деветъ пѣти ще те прерипна, на деветъ парчета ще те насѣча.

Засмѣ се Марко, като на паленце продума:

— Полека, черни циганино. Не се е намѣрилъ още кой да ме прерипне, а ти отъ прѣста ми ще се спънешъ.

Заскача черния арапинъ, не можеше на коня да се държи. Извади тънката си сабя и се хвърли къмъ Марко. Дигна кракъ Шарко и го спъна. Черния арапинъ едва успе да се изтрѣгне и побѣгне. Той не търсѣше вече да се бие, а да бѣга, кожата си да спаси. Спусна се царевича следъ него, а Шарко му дума:

— Хвала ти, Марко! Защо носишъ боздугана си, кога не можешъ да стигнешъ арапина?

Сети се Марко, позапрѣ и завъртя боздугана. Когато го пустна, той пропищѣ и свѣтна въ главата на черния арапинъ.